A°. 1843. | N°. 191.

ARNHEMSCHE COURANT.

(De prijs dezer Courant, die geregeld *vijfmaal* 's weeks wordt uitgegeven, en wel op *Zondag*, *Dingsdag*, *Woensdag*, *Donderdag* en *Zaturdag*, is *f* 5 in de drie maanden.)

WOENSDAG 27 SEPTEMBER.

(De prijs der Advertentiën is, van *een* tot *vijf* regels *f* 1.00, en voor elken regel daarboven 20 centen, behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.)

Buitenlandsche berigten.

ENGELAND.

Londen, 22 *sept*. Onze bladen van heden zijn vol van bijzonderheden en beschrijvingen van den terugtogt na en de aankomst te Woolwich van H. M. onze koningin, alsmede van hoogstderzelver terugkomst op het paleis van Windsor, op dingsdag ll. ten half vier ure.

— Uit Zuid-Wallis blijven de berigten nog altijd treurig, de verwoestende benden gaan er nog steeds haren gang, en uit Swansea wordt geschreven, dat Carmarthenshire en Cardigangshire waarschijnlijk onder de krijgswet gesteld zouden worden; ook vernam men, dat er tot het vonnissen der gevangenen eene speciale commissie benoemd zou worden; de regters, die dezelve zouden uitmaken, waren evenwel nog niet benoemd.

Londen, 23 *sept*. H. M. heeft prins *Albert*, kapitein-generaal en kolonel van de artillerie-compagnie in plaats van wijlen den hertog *van Sussex* tot veldmaarschalk verheven.

Z. K. H. prins *Alexander der Nederlanden*, door baron *Sloet* vergezeld, is uit Schotland op Alnwick-Castle aangekomen; waar hoogstdeszelfs een bezoek bij den hertog en de hertogin *van Northumberland* heeft afgelegd. Z. K. H. zal nog andere onzer edelen in die streken bezoeken. Laatstleden donderdag heeft de hertog *van Richmond* een groot bal op zijn kasteel ter eere van zijn' doorluchtigen gast gegeven.

FRANKRIJK.

Parijs, 22 *sept*. Over het algemeen schijnt het, dat de Barceloner junta meer toeloop van officieren en onder-officieren erlangt, dan van soldaten. Zij heeft ten minste besloten, dat er uit officieren en onder-officieren, die haar hunne diensten komen aanbieden, een afzonderlijk korps gevormd zal worden, waaraan men den naam van »heiligen krijgsdrom" zal geven. Om aan de werkende volksklassen arbeid te verschaffen is de junta voornemens te verklaren, dat alle fabrijkanten, welke hunne fabrijken niet binnen vier dagen tijds heropend zullen hebben, als vijanden des vaderlands beschouwd zullen worden. Van haren kant heeft de Madridsche regering raadzaam geoordeeld, het terugkomen der uitgeweken Carlisten, als op dit oogenblik nadeelig voor de rust des lands kunnende worden, voorloopig op te schorten, en derhalve den Spaanschen consul te Bordeaux gelast, aan allen, die in de amnestie van 1841 begrepen zijn, geene paspoorten meer af te leveren.

— De bank van Frankrijk is op het punt om nieuwe biljetten uit te geven, gedrukt op een met bijzondere kunst vervaardigd papier, voorzien van watermerken, welke het meer tijd en bekwaamheid kosten zou om na te maken, dan dat men redelijkerwijs kan onderstellen, dat vervalschers daaraan zouden willen of kunnen besteden.

— *Parijs*, 23 *sept*. Er is veel sprake van een »*situatie*" die den heer *Guizot* betreffende de Spaansche aangelegenheden toebrengen, en welk officieel stuk gezegd wordt geenen twijfel meer over te laten omtrent de tegenwoordige gesteldheid, waarin zich het tegenwoordige Madridsche gouvernement bevindt.

De heer *Olozaga* wordt aanstaanden dingsdag of woensdag te Parijs verwacht. Er worden in dit oogenblik bij de Spaansche legatie toebereidsen ter zijner ontvangst gemaakt.

Intusschen schijnt hij slechts in hoedanigheid van buitengewoon gezant te Parijs te zullen komen, en het effectieve gezantschap aan den graaf *de Toreno* te zijn toegedacht geweest, die weinige dagen, na eene kortstondige ziekte, overleden is.

Men wil weten, dat de komst van den heer *Olozaga* te Parijs in verband staat met de kwestie van interventie. Zoo dit waarheid is, moet eene zaak bevreemding baren, namelijk, dat er in Spanje nog eene partij zoude bestaan, die zich aan de hoop kan overgeven, dat *Lodewijk Philips* er ooit toe besluiten zal een Fransch leger over de Pyreneën te laten trekken. De overstroomingen der rivieren stremmen den spoed der mededeelingen. Intusschen melden de bij ons ontvangen brieven, dat de insurrectionele beweging te Figuièras voortgangen maakt, en dat de republiekein *Abdon Tarradas* niet weinig tot de verdere aanhitsing der gistende gemoederen bijdraagt.

In gezegd district is een programma afgekondigd, welks laatste woord de bijroeping eener constituerende vergadering bij algemeene stem-opening aanbeveelt.

De junta van Figuièras, door *Abdon Tarradas* gepresideerd, heeft tot de inwoners eene proclamatie gerigt.

Onze brieven van Madrid van den 16den melden bij voortduring, dat de uitkomst der eerste verkiezingswerkzaamheden voor de kandidaten der parlementaire partij gunstig zijn. Te Madrid rekent men algemeen op het welslagen dezer partij. De hoofdstad is zeer rustig; de voorzorgsmaatregelen worden voortgezet.

Binnenlandsche berigten

's Gravenhage, 25 *sept*. In de zitting van de Tweede-Kamer der Staten-Generaal van heden is ingekomen eene koninklijke boodschap, strekkende tot intrekking van de aangeboden ontwerpen nopens de successie en eene belasting op sommige inkomsten.

Ook is ingekomen eene missieve van Z. Exc. den minister *ad interim* met de financiën belast, strekkende tot wijziging der voordragt nopens de middelen voor de staatsbegrooting.

Dezelve houdt bepaling in, dat zal worden geheven *eene algemeene belasting* op de inkomsten, nader bij de wet te regelen en te heffen tot een beraamd bedrag van *f* 5,250,000.

Ook is in deze zitting verslag uitgebragt door de commissie, belast met rapport uit te brengen over het adres van den heer *Alpherts*, med. doctor te Culenborg. De meerderheid der commissie heeft voorgesteld, dit adres ter griffie neder te leggen. De Kamer heeft zich daarmede *niet* vereenigd, en is besloten omtrent dat verzoekschrift over te gaan tot de orde van den dag.

De beraadslaging over de begrootings-wetten blijft bepaald op morgen ochtend ten 11 ure.

— Wij hebben dagbladen van de Kaap de Goede Hoop tot 16 junij ontvangen. Het overschrijden der grenzen door de Kaffers had sedert geruimen tijd groote ongerustheid ingeboezemd, zoodat men nu zeer verheugd was te vernemen, dat de autoriteiten eindelijk besloten hadden, omtrent zeshonderd man troepen, in vier verschillende afdeelingen, onder het opperbevel van kolonel *Somerset*, naar Fort Beaufort te zenden, ten einde het land tot aan het Visch-rivierbosch te zuiveren, werwaarts het afvallig opperhoofd *Tola*, met de zijnen, gevlugt zou wezen. Het opperhoofd *Umkolu*, dien men vroeger gewantrouwd had, betoonde zich bereid de beweging tegen *Tola* te ondersteunen.

De terugkomst van het nederlandsche schip *Braziliën* in de haven van Natal had eenige beweging veroorzaakt, waarop de majoor *Smith* last gegeven heeft, den kapitein van dat vaartuig, als mede den supercargo *Smellekamp*, dadelijk bij hunne landing, in hechtenis te nemen, terwijl het schip de haven heeft moeten verlaten. Het had de reis van Rotterdam in negentig dagen afgelegd, en aanboord daarvan bevonden zich zestien passagiers, waaronder een hervormd leeraar en zijne echtgenoot, die voornemens zijn zich aldaar te vestigen. Het scheen, dat *Smellekamp* de afkeuring van de vroegere handeling der boeren door het Nederlandsch gouvernement veinsde te ontkennen. De meest dwaze geruchten waren bij de aankomst van de *Braziliën* onder de Boeren verspreid, onder anderen dat de prins *van Oranje* zelf aan boord daarvan was derwaarts gekomen.

— Nadere berigten van Java ontvangen, betreffende de in den nacht van den 5den op de 6den januari ll. op het eiland Nias plaats gehad hebbende aardbeving, vermelden meerdere bijzonderheden omtrent dit natuurverschijnsel. De schokken duurden negen minuten onophoudelijk voort. Huizen stortten in en bedolven de inwoners onder derzelver puinhopen. Een gedeelte van den berg Horeffa is in den afgrond nedergeploft, waardoor de borstwering der benting, zoo ook de gouvernements-gebouwen, met uitzondering van de kommandants-woning, ineenzakten. Eene groote kampong, Mego genaamd, werd door eene hemelhooge golf weggespoeld, waardoor menschen-levens verloren gingen.

Dezelfde golf nam in de nabijheid van den een uur noordelijker gelegen berg Sie Tolie, prauwen met zulk een geweld uit de rivier op, dat die vaartuigen, waaronder eene gouvernements-kruisboot, 100 à 150 passen van hunne ankerplaats, op den wal werden geslagen.

De vroeger te kennen gegeven onderstelling, dat de Atchinezen van Glora dit voorval zouden benuttigen, om de militaire bezetting op Nias gewapend aan te vallen, is sedert niet bevestigd.

— Uit Vlaardingen schrijft men, van den 19den dezer, dat men sedert eenigen tijd op de Maas eenen veel vroegeren vloed heeft waargenomen, dan volgens de watergetij-rekening plaats moest hebben, zoodat het op den Droogen voor de Maas reeds twee uren vroeger hoog water is. Van dit buitengewoon verschijnsel, te meer opmerkelijk bij den thans heerschende oostenwind, en voor de scheepvaart, bij het aandoen en binnenloopen der Maas, hoogstbelangrijk, heeft men dusverre geene verklaring kunnen geven.

Vlissingen, 23 *sept*. Gisteren morgen omstreeks half elf ure voer een der oorlog-stoomschepen, behoorende tot het eskader, hetwelk H. M. de koningin van Groot-Britanje op hoogstderzelver zeereis begeleidt, de Schelde af naar zee. Spoedig volgden, bij meerdere of mindere tusschenpozing, andere tot dit eskader behoorende stoomschepen. Omstreeks ten 5 ure naderde het stoomjagt, waarop zich Hare Groot-Brittannische Majesteit en haar doorluchtige gemaal bevonden, deze vesting. Op het ter reede liggende oorlogsfregat *de Maas* paradeerden de matrozen en zoo van dit schip als van de vesting en het fort *Frederik Hendrik* werd het geschut gelost. Heden namiddag om 4 ure passeerde het laatste der oorlog-stoombooten deze reede, dat, na met het fregat *de Maas* het gewoon saluut gewisseld te hebben, zee heeft gekozen.

De afvaart van dit eskader had vele onzer naburen herwaarts gelokt. De reede leverde een voortreffelijk gezigt op, dat nog verhoogd werd door het schoone weder; terwijl de stoombooten *de Stad Vlissingen* en *de Schelde*, met een aanzienlijk getal passagiers een pleiziertogtje op de reede dezer stad deden.

Tweejarige staats begrooting, over de jaren 1844—1845. Algemeen verslag N°. 2

(*Vervolg van n°. 390.*)

Bij het doorloopen van de thans gewijzigde begrooting, had men ook vele bewijzen aangetroffen, dat de regering nog steeds eenigzins huiverig is om met vasten tred op den weg van vereenvoudiging en bezuiniging voort te gaan, en dat zij daarbij ook niet altoos op de meest doelmatige wijze te werk gaat. Men heeft te dien aanzien onder anderen verwezen naar het hoofdstuk voor het departement van buitenlandsche zaken, bij hetwelk men wel de betrekking van attaché bij twee der aanzienlijkste gezantschappen heeft afgeschaft, maar tevens voor de titularissen een wachtgeld tot het volle bedrag van hunne bezoldiging heeft aangevraagd, door welken maatregel alzoo geene andere uitkomst zal verkregen worden, dan dat men zich tijdelijk van de dienst dier ambtenaren zal verstoken hebben.

Ten bewijze, dat de maatregel van bezuiniging met meer gestrengheid toegepast had kunnen worden, heeft men wederom herhaald de bedenking wegens de aanstelling en bezoldiging van eenen secretaris voor het parket van den Hoogen Raad, een' ambtenaar, bij de wet op de regterlijke organisatie geheel onbekend en die te beter schijnt gemist te kunnen worden, daar in den verleden jare een derde advokaat-generaal bij den Hoogen Raad is aangesteld; voorts de aanmerking ten aanzien van de toekenning van buitengewone schrijflloonen aan den griffier bij dat collegie, waarvoor te minder reden scheen te zijn, naardien die ambtenaar, boven de hooge voordeelen van de griffie, nog, op grond van vroegere betrekkingen, eene niet onaanzienlijke toelage geniet; wijders de bedenking wegens de verhooging van het tractement van den advokaat-fiscaal, waarin men, uit aanmerking van den bekrompen staat der financiën, steeds bezwaar bleef vinden, en eindelijk de aanmerking nopens de groote ongelijkheid in het bedrag der schrijflloonen voor de parketten van de provinciale geregtshoven, waarvoor men bleef vermeenen, dat geene genoegzame redenen bestaan. Ook het belangrijk pensioen ad f 1926, toegekend aan het lid der opgeheven en slechts tijdelijk bestaan hebbende permanente commissie voor de zaken der R. C. eeredienst, is daarbij ter sprake gekomen en heeft nieuwe stof tot aanmerking gegeven, vooral uit hoofde de gepensioneerde gedurende eenen zoo geruimen tijd, nadat de commissie reeds niet meer werkzaam was, niettemin het volle tractement van f 4000 heeft genoten.

In het bijzonder echter hebben vele leden afgekeurd, dat, op een tijdstip, dat zulke zware opofferingen van de natie worden gevorderd en dat zoo vele ambtenaren uit de dienst worden verwijderd, of het grootste gedeelte van hun inkomen moeten verliezen, de regering heeft kunnen besluiten om *nieuwe* betrekkingen daar te stellen, zoo als het geval is bij het departement van justitie, op welks begrooting thans voor het eerst, behalve een' derden referendaris, op eene jaarwedde van f 3000, ook nog een inspecteur der gevangenissen op eene bezoldiging mede van f 3000 wordt aangetroffen; gelijk ook bij het departement van binnenlandsche zaken, onder welks uitgaven thans voor het eert voorkomen het tractement van eenen inspecteur van de jagt, benevens een post voor reis- en bureau-kosten, ter vervanging van de tractementen van drie hoofdopzieners van de jagt, die ieder f 2000 genoten, doch nu in het genot van pensioen zijn gesteld. Evenmin kon men goedkeuren, dat, terwijl zoo vele officieren met een sober pensioen uit de dienst worden ontslagen, aan eenen onzer vlagofficieren daarentegen niet alleen het dubbel non-activiteits-tractement aan zijnen rang verbonden, ten bedrage van f 3000, maar nog daarenboven eene toelage van f 1200 's jaars, en alzoo gezamenlijk f 7200 is toegekend. Men meende, dat dergelijke ongelijkmatigheid in het toekennen van belooningen thans meer dan ooit behoort vermeden te worden, opdat de natie de zekerheid bekome, dat, met ter-zijde-stelling van alle persoonlijke consideratiën, het beginsel van bezuiniging allerwege toegepast en tot alle betrekkingen wordt uitgestrekt.

Overigens heeft men bij het laatste onderzoek in de afdeelingen op nieuw aangedrongen op de regeling en afdoening van onderscheidene zaken, welke men achtte in regtstreeksch verband te staan met de begrooting: zoo als de zaak betrekkelijk het aandeel, dat Luxemburg in de nationale schuld behoort te dragen, die rakende de domeinen van prins *Frederik der Nederlanden*, de verevening der betaalde som aan de agnaten van het huis van Nassau, en de regularisatie van de uitgaven op den bekenden staat B vermeld. Men verklaarde niet te begrijpen, waarom de regeling dezer aangelegenheden al telkens werd verschoven, en meende, dat het reeds meer dan tijd is, dat aan de vroeger gedane toezeggingen [illegible] door de regering gevolg worde gegeven. Ook op de zaak der pensioenen is men teruggekomen. Bij welke gelegenheid onderscheidene leden de vrees hebben geuit, waarvoor zij in het antwoord op dit punt [illegible] hadden gevonden, dat de wettelijke regeling van het onderwerp der pensioenen onbepaald zou worden uitgesteld, hetgeen in geenen deele strooken zou met de veelmaals geblekene wijze van denken van de meerderheid der Staten-Generaal. En wat de toepassing van het besluit van 29 augustus 1842 aanbelangt, zoo had men wel met genoegen vernomen, dat daarmede bij onderscheidene departementen een aanvang is gemaakt, doch was men vrij algemeen van oordeel, dat de uitkomsten, welke daardoor verkregen zijn, als niet voldoende zijn aan te merken en wenscht men derhalve, dat de toepassing meer algemeen en met de meeste gestrengheid moge plaats hebben.

Er is voorts door de groote meerderheid wederom aangedrongen op eene meer volledige openlegging van den toestand van 's lands financiën, waartoe men, zoo mogelijk, nog vóór de opening der beraadslagingen over de begrootings-wetten, van de regering, zou verlangen te ontvangen eene eenvoudige, maar duidelijke opgaaf van den staat onzer geldmiddelen, mitsgaders van den stand van 's rijks kas op een bepaald tijdstip, bij voorbeeld, op 1o. januari of 1o. juli dezes jaars, met aanduiding van het gebruik der genegotiëerde 18 millioen voor den ouden achterstand en van de uitgegeven schatkistbiljetten.

Ook heeft men verlangd eenige inlichting te bekomen ten aanzien der genoegzaamheid van de geldmiddelen voor 1843, en zoo het mogt kunnen worden berekend, dat door de toegestane middelen niet in de behoeften van dat dienstjaar zal kunnen voorzien worden, alsdan zou men wenschen, eene opgave te bekomen van het bedrag, waarop het vermoedelijk tekort bij approximatie kan worden geraamd. Voorts is bij deze gelegenheid op nieuw het gevoelen ontwikkeld, dat er eene scherpe afscheidingslijn behoorde getrokken te worden tusschen het verledene en het tegenwoordige, waartoe de likwidatie en opruiming zoo veel mogelijk van alle speciale fondsen vóór alles in aanmerking behoorde te komen, ten einde langs dien weg alle verborgen te-korten, welke nog mogten bestaan, mogen ontdekt en het bedrag daarvan op 's rijks achterstand overgebragt kunne worden.

Te dezer plaatse dient ook nog vermeld te worden, dat de meerderheid der Kamer zich geenszins kan vereenigen met de opvatting der regering, op pag. 5 der memorie van beantwoording kenbaar gemaakt, alsof de rekening, bedoeld bij het 2de lid van art. 126 der grondwet, en van welke ook in de artt. 37 en 38 der instructie voor de algemeene rekenkamer is gewaagd, eenzelvig zoude zijn met het verslag, hetwelk, naar luid van het 1ste lid van het aangehaalde artikel der grondwet, jaarlijks aan de Staten-Generaal moet worden medegedeeld. De bewoordingen, in opgemeld artikel gebezigd, doen, naar het oordeel der meerderheid, ten duidelijkste zien, dat hier twee van elkander afgescheiden zaken zijn bedoeld.

Met betrekking tot den *vorm*, waarin de verschillende hoofdstukken der begrooting thans vervat zijn, hebben vele leden verklaard bij hunne vroeger medegedeelde bedenkingen te moeten blijven volharden. Die leden meenden althans niet te kunnen goedkeuren dat in een zelfde artikel allerlei vreemdsoortige onderwerpen waren vereenigd en zamengevoegd, hetgeen, hunnes inziens, ten gevolge zou hebben, dat de contrôle bemoeijelijkt en gehandeld zal worden in strijd met het ware doel en de strekking van voorz. 23ste artikel der instructie voor de rekenkamer. In het voorloopig verslag heeft men enkele posten aangeduid, om de ondoelmatigheid van zoodanige vermenging te doen uitkomen; thans zal men zich dus bepalen om op te merken, dat onderwerpen, die vroeger in verschillende afdeelingen waren gesplitst, nu onder dezelfde afdeeling zijn zamengevoegd, zoo als het geval is ten aanzien van de kosten van het muntwezen en die van het regt van waarborg, op het IXde hoofdstuk B. Bij het jongste onderzoek is dan ook weder aangedrongen op eene meerdere splitsing en betere specificatie van vele posten, en vooral op eene strenge afscheiding tusschen *personeel* en *materieel*, waardoor natuurlijk een grooter aantal van arti[kelen] zal ontstaan, maar ook tevens de taak van de al[ge]meene rekenkamer, om hare contrôle op de wet[telijk] vastgestelde berekeningen van ieder hoofdstuk te [doen] kleven, aanmerkelijk zal worden verligt; terwijl da[ar] uit ook nog het voordeel zal voortspruiten, dat [de] Staten-Generaal, bij de ontvangst der afgesloten re[ke]keningen, zich in staat zullen bevinden, om ieder[en] post van dezelve met den betrekkelijken post der b[e]grooting te kunnen vergelijken, en daarop het onde[r]zoek nopens de deugdelijkheid eener volgende begro[o]ting te kunnen gronden.

Bij deze zelfde gelegenheid hebben eenige leden ge[]vraagd, of er geene maatregelen zouden behoore[n] genomen te worden, tot opheffing van de moeijelijk[]heden, welke in de toepassing van de instructie [der] rekenkamer schijnen ondervonden te worden, en wel[]ker voordurend bestaan eene oorzaak zou kunnen wor[]den van gestadige botsingen tusschen de regering e[n] dat collegie. Men wenscht hierop de aandacht der re[]gering gevestigd te hebben, en vermeent in bedenkin[g] te moeten geven: of niet eene zoogenaamde rekenw[et] het geschikte middel zoude zijn, om alle moeijelijkhe[]den vóór het vervolg te doen ophouden.

Alvorens over te gaan tot de mededeeling der ge[]voelens van de leden omtrent de onderscheidene hoof[d]stukken der begrooting, moet de centrale afdeeling, naar aanleiding van het haar kenbaar gemaakte verlangen van de groote meerderheid, te dezer plaatse met nadruk aandringen, dat de regering moge terugkome[n] van het, naar het schijnt, door haar aangenomen be[]ginsel, dat een ambtenaar, in elk geval en in weer[]wil van veranderde omstandigheden, regt heeft om het tractement te behouden, hetwelk hem eenmaal is toe[ge]legd. De stelling zelve kan, naar het gevoelen der meerderheid, in geen geval, zelfs niet bij eenen meer gunstigen staat van zaken, worden toegegeven: maar vooral schijnt zij bedenkelijk in een tijdsgewrigt, waarin de krachtdadigste maatregelen door de regering worden voorgesteld en zware en drukkende offers van de natie gevorderd worden. Uit dien hoofde is het de wensch der groote meerderheid, dat de regering hare denkwijze op dit punt zal laten varen en zich door geene personele consideratiën zal laten terughouden om de bezoldigingen der ambtenaren te regelen in verhouding tot de diensten, die werkelijk en dadelijk worden gepraesteerd, zonder daarbij vroeger bewezene diensten of vroeger genoten hoogere bezoldiging in aanmerking te nemen. Langs dien weg zal de uitkomst kunnen verkregen worden, welke algemeen voor hoogst wenschelijk wordt gehouden, dat alle zoogenaamde *toelagen*, hetzij afzonderlijk genoten wordende, hetzij vereenigd met het tractement, hoedanige nog in zoo grooten getale op de begrooting worden aangetroffen, zoo mede alle cumulatiën van tractement met wachtgeld, daarvan geheel zullen wegvallen, waardoor tevens aan de natie een krachtig bewijs zal worden gegeven, dat hare bijdragen tot geen ander einde worden gebezigd, dan tot voorziening in de wezenlijke en onvermijdelijke behoeften van het staatsbestuur. Terwijl de groote meerderheid alzoo verklaard heeft niet te kunnen deelen in het gevoelen der regering, op pag. 8 der memorie van beantwoording uitgedrukt, dat het niet billijk zoude zijn, om aan ambtenaren eenmaal toegezegde tractementen te onthouden, wanneer maatregelen van bezuiniging aanleiding geven om hetzij die tractementen te verminderen, hetzij ambten te supprimeren, zoo heeft de meerderheid zich te dien aanzien beroepen op het aanhangig voorstel betrekkelijk de regterlijke organisatie waarbij de regering zelve geene zwarigheid heeft gemaakt om de toepassing van soortgelijk beginsel zelfs op ambtenaren, die voor hun leven waren aangesteld, aan de wetgeving voor te dragen.

Ofschoon het misschien overbodig kan schijnen, om de voorafgaande aanmerking door voorbeelden te sta[]ven, vermeent nogtans de centrale afdeeling dezelve in verband met de haar medegedeelde aanwijzing, me[]bepaaldelijk toepasselijk te moeten verklaren, op [het] tractement van een' hoogen staats-ambtenaar, op [de] toelage van eenen staatsraad, onder het IIde hoofdst[uk], op de toelage van den secretaris-generaal, op het II[] hoofdstuk, op het tractement en afzonderlijke toelag[e] genoten door eenen referendaris, op het IVde hoofd[]stuk, op de personele toelagen, ad f 2000 van [de] gouverneurs van provinciën, tot die betrekking aa[nge]steld sedert het besluit van 1832, betrekkelijk de ver[]mindering der bezoldigingen, op het Vde hoofdst[uk] op de toelagen, aan eenen staatsraad in buitenge[woon]

ment, aan den betaalmeester-generaal en aan den agent van het ministerie van financiën toegekend, op het IXde hoofdstuk; eindelijk op die van den secretaris-generaal, op het Xde hoofdstuk, en op die van zijnen ambtgenoot, op het XIde hoogdstuk.

Hoofdstuk II. Vele leden hebben verklaard, bij hun gevoelen te moeten volharden, dat de uitgaven en begrooting van den hoogen raad van adel reeds op deze begrooting moeten worden gebragt. Zij oordeelen, dat, daar de commissie van likwidatie ontbonden is, en derhalve kan geacht worden hare werkzaamheden te hebben volbragt, van die zijde geen bezwaar meer kan bestaan.

Hoofdstuk III. Toen, bij gelegenheid van het onderzoek der leden over de thans loopende tweejarige staats-begrooting, door de meerderheid aanmerking was gemaakt op het te hooge tractement van den gezant bij een der naburige hoven, heeft de regering op pag. 12 van de memorie van beantwoording daarvoor als redenen aangevoerd, vooreerst het gewigt dier zending in de toenmalige omstandigheden, en ten andere de persoonlijke beschouwing wegens de aanspraak van dien gezant op eene bezoldiging tot het bedoelde bedrag. Beide die redenen thans vervallen zijnde, is men niet zonder bevreemding ontwaar geworden, dat het tractement van den tegenwoordigen gezant weinig verschilt met dat van zijnen voorganger, en althans in geene verhouding staat met dat van andere gezanten van gelijksoortige zendingen. De meeste leden hebben dan ook betuigd, dat zij geene vrijheid zouden kunnen vinden, om eene tractements-uitgave goed te stemmen, welke, hunnes inziens, in de tegenwoordige omstandigheden als overdreven moet beschouwd worden. (*Vervolg hierna.*)

Ingezonden stukken.

Belasting op de inkomsten.

De taak van een' minister van financiën schijnt, bij ons te lande, hoofdzakelijk te bestaan in het uitvinden van nieuwe belastingen. De nieuwe minister is niet achterlijk in het behartigen van die taak. Z. Exc. is pas in functie, of er komen niet minder dan 5 ontwerpen van nieuwe belasting te voorschijn, namelijk, twee opgewarmde (zegel en successie) en drie versch toebereide, (coupons, tractementen, vaste goederen). Als dat zoo voortgaat, zullen wij binnen kort eene monsterkaart van belastingen in alle denkbare varieteiten bezitten, zoo als geen rijk ter wereld zal kunnen aanwijzen. Mogt zijn Exc. het, echter, bij deze 5 willen laten, zoo zal ook nog in dat geval het oude met het nieuwe een zelden geëvenaard *ensemble* opleveren. De natie zal er volstrekt geen meer verlangen. Reeds nu loopen ons de oogen over van aandoening, bij het schoone vooruitzigt, hetwelk ons, ingeval van aanneming dezer 5 nieuwe belasting-soorten, geopend wordt. Daar, echter, de nood der schatkist dringend is, en men niet gezind schijnt het herstel van het verbroken evenwigt tusschen de ontvangsten en uitgaven te zoeken in het duizendmalen aangeprezene radicale middel van stelselmatige vereenvoudigingen en bezuinigingen op groote schaal, en in verband met de noodige wijzigingen der grondwet, zoo zullen verhoogingen van lasten wel onvermijdelijk zijn en staat mitsdien te wachten, dat althans eenige der nieuwe ontwerpen, hetzij dan met of zonder transactie, wel zullen doorgaan.

In dat geval blijft ons niets over dan ons zuchtende te onderwerpen. De nijvere middelklasse, die nu reeds met moeite zich op de been houdt, zal zich op nieuwe inkrimpingen en ontberingen moeten voorbereiden. Elk, die niet in de ruimte met schatten bedeeld is, zal alles wat naar weelde zweemt moeten verbannen, en ten gevolge van dat alles zal het der schamele gemeente al meer en meer moeijelijk vallen op eene eerlijke wijze, een karig stuk brood te bekomen. Welke gevolgen zulk eene schromelijke overdrijving der lasten op den duur zal hebben, welke misrekeningen en teleurstellingen er zullen ontstaan, welken invloed dezelve zullen hebben op den geest der natie, hoe de regering zich in verlegenheid zal gebragt zien, ja, hoe het geheele land in gevaar zal gebragt worden, wanneer eens oorlog of buitengewone rampen buitengewone offers noodig doen worden, terwijl de ledige schatkist, en de uitgeputte natie niets meer zullen vermogen; — laat ons spoedig de oogen afwenden van dat zwart tafereel der mogelijkheid, dat tafereel, hetwelk nu nog maar in het denkbeeldige bestaat, maar bij den eersten staatsschok in Europa, bij de eerste uitbarsting der elementen eene noodlottige waarheid worden kan! Denken wij daar niet aan; wij mogen niet vooruitzien, wij mogen ons om geene toekomst bekommeren, wij hebben meer dan genoeg te doen om ons staande houden in het oogenblik van heden; wij zijn gelijk aan den reiziger, die een smal en ongemakkelijk bergpad betreedt, en met angst en inspanning tred voor tred moet trachten zich op de been te houden, om niet in de nevens hem gapende kloven te storten; vooruitblikken mag hij niet, of zijn pad hem naar een herbergzaam dal, of naar een' peilloozen afgrond voeren zal, ach, dat moet hij aan het geval overlaten, daarmede kan hij zich niet bemoeijen, hij kan slechts op oogenblikkelijk zelfsbehoud denken, hij moet slechts hijgen en zwoegen, om op zijn hobbelig en doornig pad zoo lang mogelijk voort te sukkelen.

Zoo, gelijk te vreezen is, ons de ramp mogt treffen eener belasting op de inkomsten, mogt die, vooral op de wijze zoo als die ontworpen ligt, onbillijkste en onzedelijkste aller belastingen ons werkelijk opgelegd worden, dan willen wij toch wenschen en bidden, dat men bij de toepassing daarvan niet als in het blinde de inkomsten treffe, waar men die ook vinde, maar eene klassificatie make naar gelang van de bezwaardheid der huisgezinnen, welke van de inkomsten moeten leven; zonder dat toch, zal men in de schreeuwendste onregtvaardigheden vervallen, en ontelbare jammerklagten zullen er oprijzen.

Met angstige verwachting worden de beraadslagingen over de financiële ontwerpen te gemoet gezien, donkere wolken pakken zich te zamen, onheilspellend is het verschiet der toekomst. In de handen der vertegenwoordiging ligt thans het lot des vaderlands. Op haar berust onze laatste hoop. Zal ook die laatste hoop verijdeld worden, en al meer en meer de nare duisternis ons omgeven? Of zal — God geve het! — in krachtige taal het verkeerde worden afgewezen, en het *fiat lux!* worden uitgesproken, hetwelk levenwekkend zal weergalmen door het verkwijnend vaderland?

V. W.

Aan de Redactie.

Een Belials mensche, een ondeugdsaem man, gaet met verkeertheijt des monts omme, wenckt met sijne oogen, spreekt met sijne voeten, leert met sijne vingeren; In sijn herte sijn verkeertheden, hij smeedt 't aller tijd quaet; hij werpt twisten in. Daerom sal sijn verderf haestelick komen: hij sal schielijk verbroken worden, dat er geen genesen aan en zij.

Salomo, Spreucken C. VI. 12, 13, 14, 15.

Onwillekeurig komen boven aangehaalde spreuken den meesten ingezetenen dezer stad voor den geest, bij het lezen van het *Iets over het adres, van den heer* W. J. ALPHERTS *enz.* voorkomende in de *Arnhemsche Courant* van 13 dezer, dit stuk, waarvan de schrijver zich schuil houdt onder den zoetklinkenden naam van *een vriend der armen*, heeft geene andere strekking, dan om genoemden heer ALPHERTS, stads-doctor en wethouder, in het oog zijner landgenooten, als een onwaardig mensch ten toon te stellen, en daardoor zijne zaak bij de Staten-Generaal zoo veel mogelijk te benadeelen; bijzonder belang of personele vijandschap kan alleen de drijfveer dezer verachtelijke daad zijn: ieder weldenkende hier ter stede is daarvan volkomen overtuigd, en zal het als zoodanig beoordeelen; maar buiten af, is het niet alzoo; het is daarom dat men dit ter inlichting wenscht geplaatst te zien.

Het is niet de heer ALPHERTS, maar het stedelijk bestuur, dat zich *eenparig* aan den heer minister van binnenlandsche zaken en vervolgens aan Z. M. den koning gewend heeft, ten einde te verkrijgen, dat de heer ALPHERTS de betrekkingen van wethouder en stads-doctor mogt blijven bekleeden; dit mag wel als een vereerend blijk van achting en tevredenheid gelden, en tevens daarvoor, dat het bestuur geene vrees heeft, dat de belangen der zieke armen door den wethouder ALPHERTS zullen verwaarloosd worden; die vrees zoude ook wel ongegrond zijn, daar een twintig-jarige ondervinding zulks genoegzaam weerspreekt; immers de heer ALPHERTS heeft die betrekkingen gedurende al dien tijd waargenomen, en nimmer zijn eenige klagten over zijne behandeling van de arme zieken bij het bestuur ingekomen, *noch van de armen zelve*, *noch van eenige armbesturen*, die echter dagelijks met de armen in aanraking komen, derzelver behoeften en nooden onderzoeken, en dus zeker door hen, indien er gegronde redenen tot klagten mogten bestaan, daarvan zouden zijn onderrigt; men mag toch niet onderstellen, dat de Armbesturen (er zijn er vijf, en geene derzelve geniet eenige subsidie uit stads-kas) uit vrees voor den wethouder hunnen pligt zoo schandelijk zouden veroorzaken, en de dierbaarste belangen der arme zieken, die zij behooren te beschermen, zouden verwaarloozen.

Een vriend der waarheid.

Mijnheer de redacteur!

Onaangenaam werd ik verrast, toen ik uw geacht blad van zondag 17 dezer in handen nam, en daarin het artikel las, ingezonden door den heer Dr. J. W. E. DE MAN, ten opschrift voerende: »*Het groote belang van kundige controleurs der belastingen*," waarbij zijdelings, doch op eene voor ieder verstaanbare wijze, mij de smet wordt aangewreven, zoo van onkunde, als chicane- en vexatie-zucht in mijne voormalige ambtsbetrekking van controleur der belastingen te Breda.

Ik ben uit eigen beweging, doch met zuivere inzigten, thans eenvoudig ambteloos burger, op mijn aanhoudend verzoek eervol uit gemelde betrekking ontslagen, wijl het mij verdroot langer nederig, onderdanig, onderworpen-geloovig, gelijk men dit in het gezegend land onzer vaderen van alle ambtenaren vergt, eener administratie ten dienste te staan, met welker inzigten, handelingen en gedragingen, bijzonder met betrekking tot deze provincie, ik mij sints lang niet vereenigen kon, en van zeer nabij had gezien, hoe bij die administratie eenzijdige gunst en magtige voorspraak meerder wegen dan veeljarige ijverige en onbesproken pligtsbetrachting. — Uit neiging, noch uit pligt, gevoel ik mij dus geroepen om de handelingen van dat bestuur in het algemeen of in dit bijzonder geval te verdedigen, ik zou dan ook een volstrekt stilzwijgen hebben bewaard, indien Dr. DE MAN, die zich beklaagt, dat men hem ongeregt laat wedervaren, zich had vergenoegd den maatregel van het bestuur, door hem aan de [illegible] der wetenschap getoetst, wederlegd en bestreden aan de beslissing der openbare meening te onderwerpen, maar en men heeft kunnen goedvinden, mij even noodeloos als liefdeloos en onkiesch, al of niet voorbedacht, openlijk in deze zaak te betrekken, ben ik aan mij zelven verschuldigd om mijn gehouden gedrag, en voor zoo veel noodig, den bewusten maatregel even openlijk te regtvaardigen.

Want hoezeer ik nu, in het ambteloos leven, zelfs zonder eenige schadeloosstelling voor mijn' veeljarigen diensttijd, teruggetreden, zoo min mogelijk de herwonnen rustige kalmte van mijn gemoed door herinnering aan het verledene en terugblik op de afgelegde ambtelijke loopbaan, tracht te verstoren, stel ik niettemin den goeden dank mijner medeburgers, voor zoo verre ik dien als ambtenaar mogt genieten, op veel te hoogen prijs, dan dat ik lijdelijk zoude kunnen aanzien, hoe men denzelven door tartende en onbillijke aantijgingen tracht te ontroven.

Ten einde dus, voor zoo veel in mij is, te voorkomen en weg te nemen de nadeelige indrukken, die het geschrijf van Dr. DE MAN bij velen jegens mij zoude kunnen opwekken of reeds hebben opgewekt, neem ik vrijheid van uwe bekende onpartijdigheid, te verzoeken de plaatsing van de navolgende toelichtingen.

Ten jare 1839 werd door Dr. J. W. E. DE MAN, onder de gemeente Prinsenhage, een stijfsel-fabriek opgerigt; naauwelijks in werking, kwam Z. Ed. door wetenschappelijke nasporing op het denkbeeld en tot de overtuiging, dat men zeer gevoegelijk en voordeelig met gezegde fabriek eene zoogenaamde snel-azijnmakerij in verband brengen en vereenigen kon.

Dit denkbeeld verkreeg weldra volledige uitvoering.

Tot opheldering strekt, dat bedoelde azijn moet worden vervaardigd uit gedistilleerd en water; de fabrijkant geniet vrijdom van den accijns op het gedistilleerd, in dier voege, dat hij, blijkens de nog in werking zijnde resolutie van 27 December 1841, no. 61, voor den te vervaardigen azijn wordt aangeslagen in verhouding van tien vaten azijn voor elk vat binnenlandsch gedistilleerd ad 100 pCt., door hem onder genot van vrijdom van accijns ingeslagen.

Aanvankelijk ging alles zonder botsing, doch weldra bemerkte ik, dat ik de gunst van den heer DE MAN had verbeurd, meer dan waarschijnlijk, omdat ik formeel had geweigerd er in toe te stemmen en ook niet vermogt te gedoogen, dat men de tarwe voor de stijfsel-fabrijk benoodigd en weswegen de accijns wordt gerestitueerd, vóór de weeking, door middel van een zoogenaamden jager van zemelen zuiverde.

Deze mijne handelwijze intusschen wordt geregtvaardigd, doordien:

1o. niet ik, maar alleen het hooger bestuur bevoegd was zulks toe te laten;

2o. die zemelen geen' accijns hadden betaald, terwijl de tarwe-zemelen der broodbakkers, neringdoenden, enz. wel degelijk door den accijns worden gedrukt, nog daargelaten, dat de verzochte toelating misschien ten deze voor de administratie onraadzaam kon worden geacht, vermits zemelen, als grondstof gebezigd, azijnzuur uitleveren.

Dit was de eenige discussie, die ik ter zake mijner ambtspligten met den heer DE MAN had, die hem misschien, doch ondanks mij, onaangenaam was of teleurstelde.

Op den 13den junij 1842, zonden mij de beambten van het stationnement Prinsenhage het door hun opgemaakt relaas van bevinding, waaruit bleek, dat zij op den 12den dier maand, krachtens het regt en de bevoegdheid hen bij pertinente verordeningen toegekend, en dus geenszins omdat dr. DE MAN zulks (volgens zijn schrijven), wel goedgunstig had willen gedoogen, een onderzoek in zijne fabriek hadden bewerkstelligd, ten gevolge waarvan door hen was bevonden niet alleen eene hoeveelheid rozijnen op den zolder zijner fabriek, maar eene hoeveelheid rozijnen en eene laag tarwe-zemelen op den binnenbodem eener tweelingskuip.

Om deze geconstateerde feiten juist te kunnen beoordeelen, met betrekking tot derzelver regtsgevolgen, moet men bekend zijn met de op het onderwerpelijke geval van toepassing zijnde bepalingen, vooral in gemelde resolutie van 27 december 1841, no. 61, uitgevaardigd binnen den wettelijken werkkring van het bestuur ten uitvoering der wetten en verordeningen op deze materie bestaande.

Gedachte bepalingen luiden woordelijk als volgt:

»2o. Voor zoo ver mogt worden bevonden, dat eenig snel-azijnmaker, nevens het gedistilleerd, ook andere stoffen bezigde, waaruit azijnzuur kan gevormd worden, zal hij onmiddellijk worden verstoken van de hierboven vermelde gunstige bepaling, en aan hem geen verdere inslag van binnenlandsch gedistilleerd, onder genot van vrijdom van den accijns, worden toegelaten."

»3o. Aan de ambtenaren voor den actieven dienst wordt een naauwkeurig en streng toezigt aanbevolen op de snel-azijnmakers, die vrijdom van den accijns op het binnenlandsch gedistilleerd genieten, ten einde te zorgen, dat zij niet heimelijk andere grondstoffen bezigen."

»4o. De snel-azijnmakers zullen zich, alvorens eenigen naderen inslag van binnenlandsch gedistilleerd te doen, schriftelijk moeten verbinden alle zoodanige onderzoekingen van ambtenaren te gedoogen, als deze noodig zullen oordeelen, waaronder vooral moet begrepen worden het trekken van vocht uit de in werking zijnde kuipen."

Is het eene ontegensprekelijke waarheid, dat rozijnen en tarwe-zemelen stoffen zijn, waaruit azijnzuur kan gevormd worden, zelfs dr. DE MAN moet dit erkennen, zoo is het ook eene waarheid, dat de bijvoeging dier stoffen bij het gedistilleerd invloed heeft op de vermeerdering en vooral op de sterkte van den vervaardigd wordenden azijn.

Indien ik nu op grond dezer daadzaken onmiddelijk, gelijk ik dit, des goedvindende, kon doen, den verleenden vrijdom van accijns bij voorraad had ingetrokken, wie zou mij hebben kunnen beschuldigen van chicane en vexatie?

Immers, om mij te regtvaardigen, behoefde ik mij slechts op de verordening, onder no. 2 vermeld, te beroepen; de duidelijke letter der wet besliste het pleit in mijn voordeel, ja zelfs, al kon dr. DE MAN klaarblijkelijk bewijzen, hetgeen hij niet heeft gedaan, dat die bepaling, absoluut toegepast, onbillijk is, en dat hij dus het slagtoffer is van onkunde en erbarmelijke belastingwetten; dan wijte hij dit niet aan mij, want zoo op het bestuur de dure verpligting rust om doelmatige verordeningen uit te vaardigen, de ambtenaar is gehouden de bestaande te handhaven en te executeren, hoe gebrekkig die ook zijn mogen.

Intusschen, die vrijdom werd niet voorloopig ingetrokken; den zachtsten weg kiezende, en met alle kieschheid en gematigdheid te werk gaande, vergenoegde ik mij met het bij mij ontvangen relaas eenvoudig aan den heer inspecteur van het arrondissement Breda op te zenden, met geleidende missive, waarvan de slot-inhoud aldus luidde:

»Alvorens over te gaan tot toepassing van het verordende bij het 2de lid der resolutie van den 27sten December 1841, no. 61, heb ik vermeend de bevonden storting zoo van tarwe-zemelen als rozijnen aan U. W. E. G. te onderwerpen, met verzoek, om te worden geïnformeerd of het bezigen der aangeduide grondstoffen al dan niet onder die toelatingen kan worden gerangschikt, die zonder invloed op de vermeerdering in sterkte van den vervaardigd wordenden azijn kunnen worden aangemerkt."

Sints dien tijd vernam ik niets meer over deze zaak; door de administratie zijn mij inlichtingen, noch adviezen gevraagd, ik heb op geen stuk gerapporteerd, geen rekwest is mij door de handen gekomen, zoodat ik in alles slechts een lijdelijke rol heb vervuld, die zich bepaald heeft tot opzending van het mij ingeleverd relaas.

Alleen werd mij, bij missive van den 25sten januari 1843 (en dus zeven maanden later) kennis gegeven, dat, bij ministeriële beschikking van 9 december bevorens, de verleende vrijdom van accijns voor de snel-azijnmakerij van den heer DE MAN, te Prinsenhage was ingetrokken en dat aan de oprigters van het relaas van bevinding, de commiesen der 2de en 3de klasse P. BOUWENS en L. F. GRENIER eene premie van ƒ 20 was toegekend, zijnde uit de premissen dier beschikking af te leiden, dat dezelve genomen was, na ingewonnen berigt van den heer inspecteur-adviseur voor schei- en wiskundige zaken bij het departement van financiën.

En nu, na dit kort verslag, durf ik het gerust aan een ieder overlaten te beoordeelen, of ik ten deze de blaam verdien, die men zijdelings op mijn naam wil doen kleven; vooreerst toch ben ik lijdelijk in de zaak geweest, ten andere, al mogt Dr. DE MAN bewijzen, hetgeen hij niet doet, noch doen kan, als hebbende de duidelijke letter eener legale verordening tegen zich, dat die intrekking onregtmatig is, dan wijte hij zulks aan de hoogere autoriteiten, maar niet aan mij, die aan dit alles, als het ware, vreemd gebleven ben.

Overigens stem ik volkomen in met des doctors wensch, dat namelijk mijn opvolger een kundig, redelijk en vooral braaf man zijn moge; de keus van zulke mannen is zoowel in het belang der regering als der schatpligtigen, en de gewigtige controle Breda verdient onder allen opzigte zulk een ambtenaar.

In zoo verre neem ik echter de vrijheid in gevoelen met Dr. DE MAN te verschillen, dat, mijnes inziens, een goed controleur der belastingen juist geen scheikundige kennis behoeft te bezitten, zoo als de doctor, gelijk men uit zijn schrijven vermag op te maken, in zijn ideaal de controleurs schijnt te verlangen. Vele eigenschappen gaan vooreerst zelden gepaard, en ter beslissing of toelichting van zuiver wetenschappelijke vraagpunten, die, bovendien zoo zelden voorkomen, kan de hoofd-administratie de adviezen inwinnen dier ambtenaren, wier roeping van zuiver wetenschappelijken aard is, en die speciaal tot dat einde aan het departement der financiën zijn geattacheerd.

Breda, den 21sten september 1843.

H. GULJÉ.

Aan de Redactie.

Het overschoone nazomer-weder heeft mij ten tweedemale uitgelokt de bekoorlijke omstreken van het bevallig gelegen Arnhem te bekomen bezoeken; want, schoon ik jaarlijks gewoon ben, een Rijn-reisje te doen, kan ik, niet zoo zeer uit overdreven patriotisme, als wel hulde doende aan eigen ervaring, geenszins ontveinzen, dat de omstreken van Arnhem en Nijmegen, mij altijd dezelfde verrukking blijven opleveren en in geenen deele voor de Rijn-oorden in bevalligheid van natuur-tooneelen behoeven te wijken. Het eenige, wat mij in de Rijn-provinciën meer op den duur bevalt, is de vrije, zoo men zegt, ongegeneerde wijze van leven en het gemis dier stijve terughouding, onzen landaard, helaas! nog zoo tot verveling toe eigen; maar nog meer de wellevendheid, die men er jegens den vreemdeling in acht neemt. Hier schijnt het laatste bij de mindere volksklasse nog tot de vrome wenschen te behooren, daar ik er, bij eigene ondervinding, ook dit maal weder, tot mijne onaangename bevreemding, de sprekendste blijken van heb moeten zien.

Eene nog ongewone kleederdragt, die men immers naar eigen willekeur kan kiezen, stelt den bezoeker dezer heerlijke omstreken niet zelden bloot aan laakbare spotternij; terwijl ik zelf laatstleden maandag aan eene openbare beleediging bloot stond, die mij te meer verwonderde, omdat ik meende, dat de stedelijke politie hier op vrij goeden voet was geregeld.

Het was, namelijk, bij het zoogenaamd beproeven eener brandspuit. Dat zulks van tijd tot tijd moet plaats hebben, laat geen' twijfel; maar dit behoort, mijns inziens, dan ook niets anders ten gevolg hebben, dan het nemen eener proef, om, bij komende noodlottige gebeurtenis, met vrucht de eischte bluschmiddelen te kunnen aanwenden. beproeven der spuiten zou, mijns bedunkens, de onder geleide of toevoorzigt der politie of der magt behooren plaats te hebben, even als in van brand: opdat de proef in behoorlijken vorm nomen worde, maar niet, zoo als het onder ande laatstleden maandag aan den Velperweg toeging, eene dollemans- en dronkemans-pret. Niet alleen ik, toevallig dien weg langs gaande, aan de balda heid der spuitgasten bloot stond, maar het smartte daar te moeten zien, hoe een weerlooze grijsaard de onbarmhartigste wijze en uit loutere aardighei op het hemd toe nat gespoten werd, kunnende niet spoedig genoeg uit de voeten maken. Zulk spuit-beproeven hoorde ik een' der gasten eene *lol pret* noemen, schoon het, mijns inziens, een zeer geoorloofd spel mogt heeten.

In de hoop derhalve, dat zulke schandtooneelen het vervolg door de bevoegde autoriteiten zullen den te keer gegaan, heb ik gemeend, UEd. plaatsje voor dit artikel in uw eerstvolgend n te mogen verzoeken, hetgeen, wel van plaatselijke gelegenheid zijnde, echter ook voor andere stede regeringen een wenk kan zijn, om onaangename jegeningen van niets kwaads willende en niets k uitrigtende aanschouwers voor te komen. Hierm zal UEd. verpligten

Arnhem, 20 september 1843.

Een' uwer Geabonneerden.

Marktprijzen.

NIJMEGEN, 25 sept. 1843.

Tarwe vond heden veel begeerte, inzonderheid nenlandsche verzending, men heeft besteed voo *Hooglandsche Tarwe* ƒ 10.25 à ƒ 10.50; *Nieuw* ƒ 9; jarige *Cleefsche* en *Inlandsche* ƒ 8 à ƒ 10; ƒ 6.75 à ƒ 8.10; *Zwartpuntige* ƒ 6 à ƒ 6.50. — *Rog* bij ruimen aanvoer vlug af van ƒ 5 à ƒ 5.30 zeer gez liteit ƒ 4.80 à ƒ 4.75. — *Boekweit* ging van ƒ 4.75 wel af. — *Gerst* begeerd ƒ 4.20 à ƒ 4.50. — *Have* ren ƒ 2 à ƒ 2.75. — *Erwten* lager aangeboden, doch geringen handel van ƒ 5.50 à ƒ 6.50. — Er is een part circa 100 mudden *Koolzaad* à ƒ 11 verkocht naar Cleefsland.

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boek